

Sygn. akt III Ca 619/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion – Hajduk

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2022 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Laboratoria Medyczne spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt I C 849/21

- 1) **oddala apelację;**
- 2) **zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**
- 3) **przyznaje adwokatowi K. U. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej) kwotę 1476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym kwotę 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu powodowi w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 619/22

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z 10 maja 2022 roku oddalił powództwo K. M. przeciwko (...) Laboratoria Medyczne spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w R. o zapłatę 50 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2021 roku tytułem zadośćuczynienia i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty uprawomocnienia wyroku oraz przyznał pełnomocnikowi powoda tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód K. M. został skierowany przez lekarza diabetologa na badanie krwi i moczu. 16 kwietnia 2021 roku udał się do laboratorium prowadzonego przez pozwaną celem wykonania zleconych badań. Podczas rejestracji powód został poproszony o zakrycie ust i nosa zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami oraz wewnętrznymi regulacjami laboratorium. Powód odmówił i wyjaśnił, że jest osobą, która ze względu na stan

zdrowia nie ma obowiązku noszenia maseczki. Poproszony o okazanie dokumentu potwierdzającego powyższą okoliczność ponownie odmówił, argumentując, że pracownicy laboratorium nie mają uprawnień do żądania od niego dokumentów weryfikujących obowiązek zakrywania ust i nosa. Powód domagał się przy tym podpisania przez pracowników pozwanej oświadczenia o odmowie wykonania badań, czego pracownicy nie uczynili, informując powoda, że odmowa taka nie ma miejsca i proszą jedynie o dostosowanie się do obowiązujących w laboratorium zasad. W tej sytuacji po konsultacji z przełożonymi personel laboratorium wezwał patrol policji, celem ustalenia czy powód posiada dokumenty, z których wynika, że nie ma obowiązku noszenia maseczki. O wezwaniu funkcjonariuszy personel placówki poinformował powoda, jednak ten nie czekając na patrol wyszedł z laboratorium. Całe opisanie zdarzenie miało miejsce w obecności innych pacjentów oczekujących na przeprowadzenie badań. Powód jest osobą w umiarkowanym stopniu niepełnosprawną.

Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie powoda należało ocenić w kontekście naruszenia jego dóbr osobistych w oparciu o regulację art. 23 k.c., art. 24 k.c. oraz art. 448 k.c. Powód po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu domagał się od pozwanej wypłaty zadośćuczynienia. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał że niezasadna odmowa pobrania materiałów biologicznych naraziła go na ryzyko uszczerbku na zdrowiu, dodatkowo podał, że został narażony na wstyd, utratę dobrego imienia i naruszenie wizerunku.

Sąd Rejonowy podkreślił, że nie każda dolegliwość powstała na skutek nieprawidłowości spowodowanych przez osobę działającą w granicach zastrzeżonych kompetencji i w ramach obowiązującego porządku prawnego daje podstawę do zastosowania środków ochrony prawnej przewidzianych w art. 24 § 1 k.c., lecz tylko taka, która wedle przejrzystych ocen przyjmowanych w społeczeństwie przekracza próg dozwolonych działań i nie jest małej wagi. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy, a ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego.

Powód w żaden sposób nie wykazał, że informacje o jego stanie zdrowia zostały upublicznione w trakcie wizyty w placówce pozwanej, a tym samym, że doszło do naruszenia jego dobrego imienia. Przesłuchani świadkowie zgodnie twierdzili, że nie mieli żadnej wiedzy o stanie zdrowia powoda i jednocześnie stanowczo zaprzeczyli jakoby mieli żądać od powoda informacji na temat jego chorób czy niepełnosprawności, nie mogło zatem dojść do opisywanej w pozwie sytuacji, w której inni pacjenci mieliby poznać wiedzę odnośnie powoda w opisywanym zakresie.

Ponadto powód nie wykazał, że działania a właściwie zaniechanie pracowników pozwanej naraziły go na ryzyko powstania uszczerbku na zdrowiu. W żadnym momencie nie odmówiono powodowi pobrania materiału i ostatecznie sam powód (wiedząc o zawiadomieniu funkcjonariuszy policji, którzy mieli potwierdzić brak obowiązku powoda zakrywania nosa i ust) dobrowolnie opuścił placówkę.

Sąd pierwszej instancji uznał także, że powództwo o zadośćuczynienie należało oddalić także ze względu na brak bezprawności w działaniu pozwanej.

Zgodnie z §25 ust. 1 pkt 2d rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii z dnia 19 marca 2021 roku (obowiązującego w dniu 16 kwietnia 2021 r.) obowiązek zakrywania przy pomocy maseczki, ust i nosa istniał między innymi w budynkach opieki zdrowotnej. Nakazu określonego w ust. 1 i 2 nie stosowało się w przypadku: całościowych zaburzeń rozwoju, zaburzeń psychicznych, niepełnosprawności intelektualnej w stopniu umiarkowanym, znacznym albo głębokim (ust.3 pkt 4). W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, było wymagane przedstawienie, na żądanie Policji, straży gminnej, Straży Granicznej w lotniczych przejściach granicznych, a na obszarze kolejowym, w pociągach oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do obsługi podróżnych korzystających z transportu kolejowego na dworcach kolejowych również na żądanie straży ochrony kolei, zaświadczenia lekarskiego lub innego dokumentu potwierdzającego całościowe zaburzenia rozwoju, zaburzenia psychiczne, niepełnosprawność intelektualną w stopniu umiarkowanym, znacznym albo głębokim lub trudności w samodzielny zakryciu lub odkryciu ust lub nosa, lub zaawansowane schorzenia neurologiczne, układu oddechowego lub krążenia, przebiegające z niewydolnością oddechową lub krążenia (ust. 6).

Pracownicy pozwanej nie odmówili powodowi pobrania próbki, a jedynie (wobec postawy powoda) dostosowali się do cytowanych wyżej przepisów rozporządzenia. W tej sytuacji nie sposób przyjąć że ich zachowanie było bezprawne.

Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że nawet gdyby uznać, że wprowadzenie ograniczeń polegających na stosowaniu obowiązku zakrywania nosa i twarzy w drodze przepisów w randze rozporządzenia za sprzeczne z art. 31 ust. 3 i art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, stosownie do treści art. 5 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta kierownik podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych lub upoważniony przez niego lekarz może ograniczyć korzystanie z praw pacjenta w przypadku wystąpienia zagrożenia epidemicznego lub ze względu na bezpieczeństwo zdrowotne pacjentów, a w przypadku praw, o których mowa w art. 33 ust. 1, także ze względu na możliwości organizacyjne podmiotu. Jak wskazała pozwana ograniczenie takie miało miejsce poprzez zobowiązanie osób korzystających z usług pozwanej do zasłaniania ust i nosa, a informacje w tym względzie były w odpowiednich miejscach wywieszane.

Podkreślenia wymaga również, że zachowanie pozwanego było niekonsekwentne, a podjęte działania w tym oddalenie się przed przybyciem funkcjonariuszy Policji świadczą o tym, że w istocie działania pozwanego nie były związane z koniecznością wykonania badania, ale nakierowane były na uzyskanie dokumentu z którego wynikałaby odmowa jego przeprowadzenia.

Powód w swojej apelacji zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. w związku z art. 31 ust. 3 i art. 92 ust. 1 Konstytucji w przez dokonanie błędnej wykładni i w konsekwencji uznanie, że działaniu pozwanej nie można przypisać bezprawności, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pracownicy powoływali się na ograniczenia wolności polegające na stosowaniu obowiązku zasłaniania nosa i twarzy wprowadzone w drodze przepisów w randze rozporządzenia,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia, a konkretnie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. przez uznanie, że powód nie udowodnił, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych i wyrządzenia mu na skutek tegoż krzywdy, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania powoda w charakterze strony postępowania prowadzą do odmiennego wniosku,

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, dokonanie ustaleń w oparciu o niespójne zeznania świadków przy jednoczesnej odmowie waloru wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie w jakim podawał on, że odmówiono mu przeprowadzenia badań oraz zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że roszczenie powoda nie zostało wykazane co do zasady i wysokości, że nie doszło do naruszenia wizerunku powoda i jego dobrego imienia w następstwie zachowania pracowników pozwanej, że powód nie wykazał zagrożenia i naruszenia dobra osobistego chronionego prawem, że pracownicy pozwanej nie odmówili powodowi pobrania próbki, a w konsekwencji przyjęcie, jakoby ich zachowanie nie było bezprawne, że działania pozwanego nie były związane z koniecznością wykonania badania, ale nakierowane były na uzyskanie dokumentu, z którego wynikałaby odmowa przeprowadzenia badania, podstawą obowiązku zakrywania nosa i twarzy w placówce pozwanej było ograniczenie korzystania z praw pacjenta w przypadku wystąpienia zagrożenia epidemicznego lub ze względu na bezpieczeństwo zdrowotne pacjentów, a także ze względu na możliwości organizacyjne podmiotu w podstawie zarządzenia kierownika podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych lub upoważniony przez niego lekarz, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż pracownicy pozwanej powoływali się wyłącznie na rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń i nakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii z 19 marca 2021 roku, o czym świadczą zeznania świadków.

Powód wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, a ponadto powód wniósł o rozpoznanie postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z 29 kwietnia 2022 roku o pominięciu wniosku dowodowego powoda złożonego w piśmie procesowym z pełnomocnika powoda z 21 marca 2022 roku o nadesłanie informacji

dotyczącej przebiegu zgłoszenia, albowiem przedmiotowe postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisu art. 205⁽¹⁵⁾ § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w oraz o zwrócenie się do(...) w K. z żądaniem nadesłania danych zarejestrowanych w systemie teleinformatycznym w postaci nagrania audio zgłoszenia dokonanego przez pracowników pozwanej 16 kwietnia 2021 roku o godz. 9.25., którego skutkiem był przyjazd patrolu policji do placówki ją prowadzonej przez pozwaną i dopuszczenie przeprowadzenia dowodu z odtworzenia nadesłanego zapisu audio zgłoszenia celem wykazania faktów w postaci treści zgłoszenia oraz zweryfikowania wiarygodności zeznań świadków A. K. i I. R., albowiem Sąd pierwszej instancji bezzasadnie pominął wniosek dowodowy zmierzający do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a konieczność powołania wniosku powoda powstała dopiero w związku z treścią odpowiedzi na pozew oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci wydruku strony internetowej pozwanej celem wykazania faktu w postaci udostępnienia pacjentom pozwanej możliwości pobierania materiału biologicznego w miejscu zamieszkania, wskazując że potrzeba powołania tego dowodu powstała w związku z treścią zeznań świadków w toku postępowania w sądzie pierwszej instancji, a przeprowadzenie tego dowodu nie spowoduje zwłoki w postępowaniu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenia swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego oraz o oddalenie zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych, podnosząc iż wniosek o dopuszczenie dowodu z nagrania zgłoszenia (...) został przez powoda zgłoszony celem wykazania faktów w postaci treści informacji w szczególności treści zgłoszenia ustalenia czy pozwany wezwał policję celem zweryfikowania uprawnienia powoda do niezasłaniania ust i nosa oraz ustalenia dokładnego momentu dokonania zgłoszenia, zaś w apelacji powód powołuje ten dowód celem wykazania odmiennych faktów niż te, które sformułowane były we wniosku dowodowym na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji, ponadto powód mógł powołać fakty i dowody przed sądem pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy pominął wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji na podstawie art. 381 k.p.c. oraz 235² § 1 pkt 2 k.p.c., uznając je po części za spóźnione. Z wniosków i dowodów powód mógł skorzystać na etapie pierwszej instancji, ponadto fakt zgłoszenia w Centrum Powiadomienia Ratunkowego oraz treść tego zgłoszenia nie był sporny i został wykazany zeznaniami świadków, zaś podnoszenie tego dowodu celem wykazania odmiennych okoliczności niż wskazywane przed sądem pierwszej instancji jest spóźnione. Spóźniony jest również wniosek o dopuszczenie dowodu ze strony internetowej pozwanej, a także nie jest on istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podnoszą się do zarzutów apelacji naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd odwoławczy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny w oparciu o zebrane dowody, a ich ocena mieści się w dyrektywie zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wskazał fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z doświadczenia życiowego i zasad logiki. Sąd odwoławczy instancji nie znajduje podstaw do ich korygowania. Sąd Okręgowy ustalenia te podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do zarzutu poczynienia przez Sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych zwrócić należy uwagę, że ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów

i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2012r.; I ACa 1404/11). Co więcej dla skuteczności tak podniesionego zarzutu nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie Sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej kryteria nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień, które pozwalałyby na korygowanie poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych.

Powód domagał się zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. . Przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są: 1) istnienie dobra osobistego, 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra, 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Pierwsze dwie przesłanki musi udowodnić powód dochodzący ochrony, zaś pozwany może bronić się, wykazując, że nie działał bezprawnie.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że powód nie wykazał, że jego dobra osobiste zostały naruszone. W tym zakresie Sąd odwoławczy w całości podziela argumentację Sądu pierwszej instancji. Podkreślenia jednak wymaga, że po stronie pozwanej brak było bezprawności działania.

W dacie zdarzenia będącego podstawą roszczenia tj. 16 kwietnia 2021 roku obowiązywała ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

W dniu 28 października 2020 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie niektórych ustaw w związku z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem (...)19, w której w art. 15 pkt 2 lit. c wprowadzono zmianę w art. 46b ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi polegającą, na dodaniu do art. 46b punktu 13, obowiązującego z dniem 29 listopada 2020 roku.

Art. 46a. Ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r., o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi stanowi, że

w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,

2) rodzaj stosowanych rozwiązań - w zakresie określonym w art. 46b

- mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Art. 46b. stanowi, że w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić:

13) nakaz zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu.

Aktualnie przepis tego upoważnienia ustawowego stanowi właściwą podstawę do wprowadzania odpowiednich regulacji w formie rozporządzenia. , stąd nie można uznać za uzasadniony zarzut naruszenia Konstytucji i oparcia ograniczenia wolności obywatelskich jedynie na treści rozporządzenia wydanego bez upoważnienia ustawowego.

W chwili zdarzenia tj. 16 kwietnia 2021r. obowiązywał nakaz noszenia maseczek na podstawie § 25 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, obowiązujący od 20 marca 2021 roku do 8 maja 2021 roku.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii

§ 25. 1. Do dnia 7 maja 2021 r. nakazuje się zakrywanie, przy pomocy maseczki, ust i nosa

2.d) **w budynkach** użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, **opieki zdrowotnej**, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny,

(...)

3. Nakazu określonego w ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku:

(...)

4) osoby, która nie może zakrywać ust lub nosa z powodu:

a) całościowych zaburzeń rozwoju, zaburzeń psychicznych, niepełnosprawności intelektualnej w stopniu umiarkowanym, znacznym albo głębokim,

b) trudności w samodzielnym zakryciu lub odkryciu ust lub nosa,

c) zaawansowanych schorzeń neurologicznych, układu oddechowego lub krążenia, przebiegających z niewydolnością oddechową lub krążenia;

(...)

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, jest wymagane przedstawienie, **na żądanie Policji**, straży gminnej, Straży Granicznej w lotniczych przejściach granicznych, a na obszarze kolejowym, w pociągach oraz w pomieszczeniach przeznaczonych do obsługi podróżnych korzystających z transportu kolejowego na dworcach kolejowych również na żądanie straży ochrony kolei, **zaświadczenia lekarskiego lub innego dokumentu potwierdzającego** całościowe zaburzenia rozwoju, zaburzenia psychiczne, niepełnosprawność intelektualną w stopniu umiarkowanym, znacznym albo głębokim lub trudności w samodzielnym zakryciu lub odkryciu ust lub nosa, lub zaawansowane schorzenia neurologiczne, układu oddechowego lub krążenia, przebiegające z niewydolnością oddechową lub krążenia.

W świetle przytoczonej wyżej regulacji wskazać należy, że działania pozwanej miały swoje prawne umocowanie, a zatem żądanie przez pracowników pozwanej aby na terenie jednostki medycznej zakrywał nos i usta nie było bezprawne, nie była także bezprawne wezwanie Policji celem wykazania przez powoda, że należy do kręgu osób zwolnionych z tego obowiązku.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadnioną.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając kosztami w całości powoda. Na koszty postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powodów w wysokości 1800 zł. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd orzekł na podstawie przepisów

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSO Magdalena Balion - Hajduk